

mer af en Korporation som f. Ex. Folkethinget kunne udtale sig saaledes, at dette Thing's Rettigheder skulle beskæres. Det er Noget, jeg aldrig har kunnet forstaa. Derksom deres Taler blot havde haat den Hensigt at advare Thinget mod at overskride sin Bemyndigelse for ikke at lide Nederlag, kunde jeg endda forstaa det, men saaledes har jeg ikke opfattet de Udtalelser, der kom fra de to ærede Talere her i Thinget. Svad der imidlertid undrede mig mest, var, hvad der udtaltes af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville), idet han erklærede, at der var begaaet Feil fra Fleraltets Side, men han heller ikke turde frikende sine egne Meningsfæller for at have begaaet Feil, og dog sluttede med at sige, at han vilde hjælpe det nuværende Ministerium med at bekæmpe det Parti her, som han dog ikke kunde tillægge større Feil end hans eget Parti. Han burde virkelig synes jeg, have stillet sig saaledes, at han hellere havde set, om han kunde blive enig med sine Kolleger, end at han absolut vilde hjælpe et Ministerium, som dog er vor egentlige Modstander, hans saavel som de øvrige Medlemmers af dette Thing, til at faae Overmagten over dette Thing. Grunden til iøvrigt, at jeg har hebt om Ordet idag, var netop det Foredrag, der blev holdt i det andet Thing af den forhenværende Finanzminister Krieger. Dette Foredrag har jo vakt en ikke ringe Opsigt, og naar man læser det, kan man ikke frakende det en vis Ro, man kan heller ikke negte, naar man ser hen til den Oversigt, som dette Foredrag giver over, hvad der er passeret med Hensyn til det Stridspunkt, der i Virkeligheden staar mellem de 2 Thing eller navnlig mellem Regjeringen og Folkethinget, at det i det Hele er rigtigt. Men der er en Ting deri, som . . . (Afbrudelse af Valthazar Christensen) So, det er historisk rigtigt (Valthazar Christensen: Saa?) jeg har med største Omhyggelighed baade læst Foredraget og tillige gennemlæst Alt, hvad der er passeret, ligesom jeg ogsaa overordentlig godt erindrer det, fordi jeg selv har opledet det. Det er rigtigt efter hans Opfattelse. Derfor jeg havde faaet Lov til at tale ud, skulde jeg vist ikke komme i Overensstemmelse med min nuværende ærede Nabo (B. Christensen). Jeg har nemlig lagt Mærke til, at han staar paa selv samme Standpunkt nu, som han stod paa i den Strid, der herstede, før Grundloven blev vedtagen, og han opfatter det, som om hans Anskuelse var den ene rigtige; men det laaber sig ikke negte, at naar man undersøger, hvad der er passeret, vil man se, at der lige fra Begyndelsen af har været en Overbevisning af en modsat Art af den, han har, og som har haft ligesaa dygtige Talsmænd, som han er. Jeg skal f. Ex. nævne de tidligere Rigsdagsmænd David og Algreen-Ussing. Disse 2 Mænd bekæmpede han netop i den Strid, der førtes angaaende Forholdet mellem §§ 43 og 44 i Grundlovsudkastet. Man havde

en Følelse af eller en Frygt for, at der skulde opstaa en uløselig Strid mellem Regjeringen og Rigsdagen eller mellem de to Thing, og navnlig mellem de to Thing, paa Grund af disse to Paragrafers Indhold. I den første af dem handlede der om Skattelovene, og der blev gjort gjældende, at en Skattelov skulde behandles som enhver anden Lov, altsaa, den kunde forelægges først i det ene eller andet Thing, og den kunde kun forandres ved Lov; men i § 44 stod, at der ikke maatte opkræves nogen Skat — og det blev forklaret i Betænkningen saaledes, at det var en Selsølg, at ingen Skat maatte opkræves, selv om den var i Overensstemmelse med en bestaaende Skattelov — førend dens Opkrævning var bevilget ved Finansloven. Det er den Forklaring, som den ærede Taler i Landstinget (Krieger) selv dengang har gjort gjældende. Men hvad er det, vi nu paaftaa Andet end dette? Vi paaftaa ikke, at en Skattelov kan forandres uden Lov, men vi paaftaa, at Finansloven er en Lov for den Tid, i hvilken den gjælder, og der er det Mærkelige ved denne Sags Historie, at paa samme Tid, hvor denne Strid herstede, allerede ved den foreløbige Behandling af Grundlovsudkastet, da var der et Medlem, som havde nogen Tvivl, om man kunde kalde Finansloven en Lov, men hvad svarede saa Krieger? Jeg skal tillade mig at oplæse nogle faa Linier, hvis den ærede Formand ikke har Noget derimod — ja jeg kan ikke finde det i Diebliffet, men jeg skal i ethvert Tilfælde dokumentere det, hvis der gjøres Indsigelse, mod hvad jeg nu anfører. Han gjorde gjældende, at der var Love, som kun gjaldt for en kort Tid, og som ophørte at være Love alene derved, at Tiden for dem løb ud. Finansloven er ingen Lov længere end et Aar, men i det Aar er den fuldstændig Lov. Nu har man forsøgt paa at forklare dette saaledes, som om Finansloven ikke var Andet end et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, men det er en Lov, der skal indeholde et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, og den er en Lov lige saa vel med Hensyn til Indtægter som med Hensyn til Udgifter. Den er i Stand til at betvilge eller forkaate Indtægter, selv om de ere støttede til Lov. Det var netop dette Punkt, hvor Algreen-Ussing angreb Kriegers Fortolkning, idet han sagde, at en Finanslov maatte kunne gjøre Indskrænkning i Gyldigheden af en Skattelov i et Finansaar, idet det ellers vilde være en Hindring for, at der kunde tilveiebringes en virkelig Overensstemmelse mellem Indtægter og Udgifter. Det var Algreen-Ussings Argumentation lige over for dette. Der opstod imidlertid navnlig hos Fleraltet i det daværende Grundlovsudvalg en stor Frygt for, at det skulde blive umuligt for Grundloven at virke paa Grund af disse to Paragrafers indre Modsigelse, og det gik saa vidt, at Fleraltet endog foreslog, at Finansloven skulde forberedes ved et Udvalg af lige mange Medlemmer,